

BONNSKÉ POVÍDKY

Vladimír Roblena

I.

Starosta jistého západoněmeckého města, do kterého byla náhle přeložena americká posádka, povolal k sobě profesora Maria Steinmühla.

„Milý profesore,“ řekl mu, „naše město bude významnější. Budou zde posádkou čáští američtí vojáci, naši spojenci. Ehm. Ano. Američtí vojáci ze Spojených států. Dojde, řekl bych, ke společenským stykům našich spoluobčanů s nimi. Ehm. Rozumíte?“

„Rozumím,“ odpověděl profesor.

„Ano, rozumíte, to je správné. Ehm. Při společenských stykách dojde ke konverzaci. Proto jsem vás povolal, abyste sepsal jako zkušený muž krátký návod, o čem je nejlépe mluvit s americkými vojáky. Ehm. Abychom někde nenarazili. Není na příklad dobré mluvit o... ehm... zemědělství. Naši hosté by v tom mohli spatřovat nemilou narážku na svá letiště a vojenská cvičiště. A tak dále.“

„Rozumím,“ řekl profesor Steinmühler.

„Výborně, za týden mi to přineste.“

Profesor Steinmühler týden nevyšel z domu a dumal a dumal.

Po sedmi dnech dostal starosta jistého západoněmeckého města, do kterého byla náhle přeložena americká posádka, text návodu „Jak hovořiti s čackými americkými vojiny“. Kromě titulu obsahoval text jedinou větu. „S americkými vojiny nejlépe nehovořiti vůbec.“

II.

Vážený pane doktore!

Odpovídaje na Váš dopis s dotazem, proč je Váš klient Kurt Witoldt držen ve vyšetřovací vazbě, Vám sděluji:

Bylo sice již prokázáno, že jmenovaný nebyl v blízkosti místa činu, ale tím jasněji vystupuje fakt, že byl někde jinde. Skutečnost, že nevíme, kde byl a co tam dělal, je pro Vašeho klienta přitěžující okolností.

Podle Vašeho tvrzení nacházel se zajištěný v Dortmundu. Jsme Vám povděční, že jste nás uvedl na stopu. V inkrimovaný den došlo v tomto městě k několika událostem, které mají vysloveně politický — a podtrhuji: protivládně politický — charakter. Na příklad byla vyloupena trafika Amálie Hochsprungové, Krautgartnerstrasse No 18, a zde zcizena trabuka, cigarety, jakož i tiskoviny. Pachatel nechal nepovšimnut toliko spisek „Adenauer der Erste“, ačkoli i ten by mohl být ukraden.

Ve vyšetřování pokračujeme.

Imre Bekesi JE LIBO AUTOGRAM?

Průměrný americký občan je nešťastný, když nezdobí stěny jeho bytu fotografie pozoruhodných filmových hvězd s autogramy a věnováními různého druhu: „Jako výraz nehlubší oddanosti — Greta Garbo“, „Ve dne v noci na Tebe myslím — Micky Roney“ apod.

Paul Weedman, známý jazzový dirigent, nejčastěji psal: „Můj život náleží tobě!“

Toto ohromné množství fotografií, které jsem v USA viděl, mě udivilo. Vypočítal jsem si, že takové hvězdy sotva zbude čas na nějakou jinou práci než podpisy, má-li jich vyrobit denně na 200 a rozeslat je. Brzy jsem však na to přišel.

Jednoho dne jsem obdržel poštu fotografií ne právě příliš oblečené ženy. Na zadní straně obrázku stálo: „Patřím jen Tobě“ s podpisem Betty Grable.

„Co to má znamenat?“ zeptala se mě manželka.

„Půjdu do studia a musím zjistit, proč byl obrázek zaslán právě mně,“ odvětil jsem, abych rozptýlil podezření.

Odebral jsem se tedy do „továrny na výrobu ilusí“. Po delším hledání jsem se dostal konečně k vedoucímu propagačního studia.

„Co to znamená?“ ptal jsem se. „Proč jste mi poslali tuto fotografii? Vysvětlete mi, co mám já společného s nějakou Betty Grable!“

„Aha, to je Wollmann,“ bez rozpaků odvětil muž, jakmile spatřil snímek.

„Jaký Wollmann?“

„Wollmann — náš výrobce autogramů. Dovolte mi dodat: Nejlepší výrobce autogramů v celém Hollywoodu. Každé studio má svého pracovníka na tyto věci, ale Wollmann je všechny předčí. Jeho podpisy jsou lepší než pravé. Jakmile uvádíme nový film, rozešleme stovky fotografií hlavních představitelů s Wollmannovými podpisy. Je to báječná reklama. Adresy si vyhledáme v telefonním seznamu. Wollmann vyrobí ročně 250 000 podpisů s věnováním. Schopný chlapík. Dříve se zabýval falšováním bankovek, ale to už má odsezeno.“

„Ale proč právě mě jste uvedli do podezření u manželky? Vyprošuji si další podobné pozornosti.“

„To snad není takové neštěstí. Ale ten film musíte vidět, budete překvapeni půvabem jeho hlavní představitelky. A to je naším cílem.“

Položil jsem fotografii na stůl a znovu jsem zdůraznil, aby mě v budoucnosti ušetřili podobných zášilek.

„Nebuďte bláhový, pane,“ řekl mi šéf propagace, „za tři autogramy Betty Grable můžete obdržet autogram zemělého profesora Einsteina!“

„Pravý?“

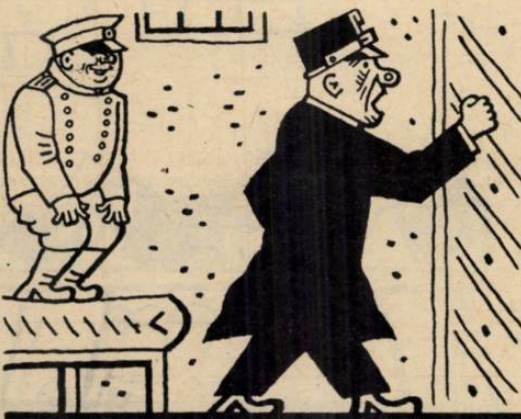
„Ale ovšem že ne, od Wollmanna.“

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

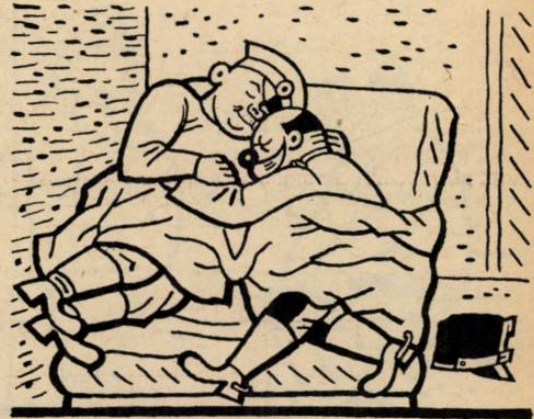
Podle Jaroslava Haška vypravuje a ilustruje Jos. Lada

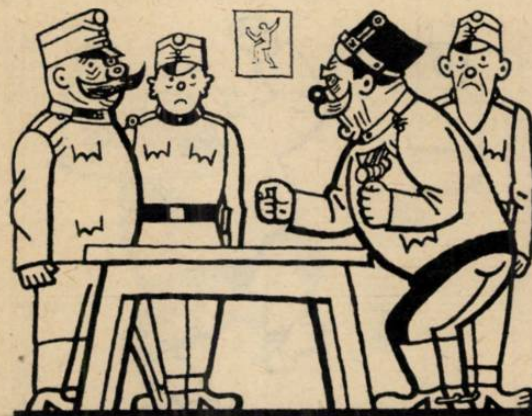
1. „Přišel jsem kvůli útěše,“ řekl vážně polní kurát. — „Já, pane feldkurát, necejtím se být tak silnej, abych jim mohl nějakou útěchu poskytnout. Já nemám k tomu vejřecnost. Já to jednou zkusi, ale nedopadlo to příliš dobře. To přišel jednou ke mně kamarád, vrátnej z hotelu. Něco vyved a hledal kamaráda, kerej by to sprovodil se světa. Chtěl, abych ho shodil s třetího patra. Tak jsem ho tedy shodil. — Nelekají se, pane feldkurát!“ Švejk vystoupil na pryčnu, při čemž vytáhl s sebou polního kuráta: „Já jsem ho tedy takhle chyt a šup s ním dolů.“ Švejk vyzvedl polního kuráta, spustil ho na podlahu...

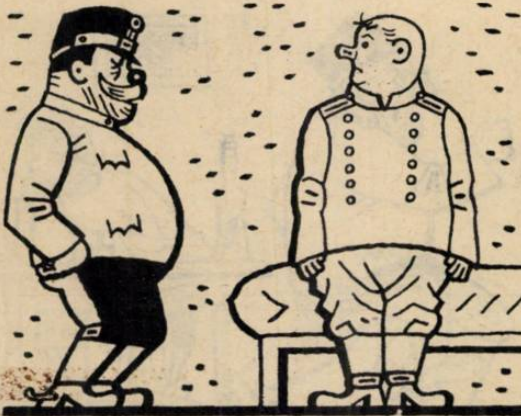
2. ... a zatím, co se poděšený kurát sbíral se země, hovořil Švejk dále: „Tak vidíte, pane feldkurát, že se jim nic nestalo, vono to bylo tehdy jen vo třikrát vejř. Von byl ten můj kamarád úplně vožralej a zapomněl, že bydlím v přizemí.“ Kurátovi napadlo, že má co dělat se šilencem, proto koktaje: „Ano, milý synu, nebylo to ani třikrát tak vysoko.“ Šoupal se pomalu pozpátku ke dveřím, na které začal náhle tak bušit a strašně ječet, že mu hned otevřeli. Švejk viděl okýnkem, jak polní kurát spěšně kráčí přes nádvoří v průvodu strážce. „Teď ho vedou asi na magorku,“ pomyslí si Švejk.

3. Ráno nemohli toho majora, co soudil Švejka, najít. Večer byl na hostině u generála Finka a potom zmizel. Jisto bylo, že nikdo nevěděl, jak a kdy major v noci od generála odešel. Kdyby se však byl někdo podíval zamřížovaným oknem do cely, kde byl zavřen Švejk, uviděl by, jak pod Švejkovým pláštěm spí dvě osoby na jednom kavalcu. Major se Švejkem leželi tu přitulení k sobě jako dvě kořata. — Jak se major k němu dostal? Když se u generála probudil v křesle, najednou ho napadlo, že musí okamžitě vyslechnout Švejka. A za chvíli vpadl na strážnici vojenského arestu jako puma.

4. Major mlátil pěstí do stolu a řval na šikovatele: „Vy indolentní chlape, já už vám tisíckrát říkal, že vaše lidi jsou svinská banda!“ Konečně je major vyzval, aby mu otevřeli ihned arest, kde je Švejk. „Poslušně hlásím,“ odpověděl šikovatel, „že jsem nucen vás zamknouti a postavit kvůli vaší bezpečnosti k arestovní stráž. Až si budete přát vyjít, račte, pane majore, zabouchat na dveře.“ — „Ty pitomečku,“ řekl major, „copak se bojím arestanta, abys mně k němu stavěl stráž, když ho budu vyslyšat? Krucihiml, zamkněte mne a už ať jste venku!“

5. Švejk trpělivě vyčkával, stojí v pozoru u svého kavale, co se vlastně vyvine z této návštěvy. Potom zvolal rázně: „Poslušně hlásím, pane majore, jeden zavřenej muž a jinak se nic nestalo.“ Major si najednou nemohl vzpomenout, proč sem vlastně přišel, proto řekl: „Rut! Kde máš toho zavřeného muže?“ — „To jsem, poslušně hlásím, pane majore, já,“ řekl hrdě Švejk. Major však nedbal odpovědi, neboť alkoholické výpary mu stoupaly do mozku. Živil tak strašně, že by se každému civilistovi vyklubily sanice a dal se do zpěvu.

6. Zapadl zcela nenutně na Švejkův kavelec na pryčně a takovým hlasem, jaký vyrazí podřezané podsvínče před svým skolem, ječel: „Oh! Tannenbaum! Oh! Tannenbaum, wie schön sind deine Blätter!“, což opakoval několikrát za sebou. Potom se převálil na záda a začal hned chrápat. „Pane majore,“ budil ho Švejk, „poslušně hlásím, že dostanou vši.“ Nebylo to ale nic platné. Major spal, jako když ho do vody hodí. Švejk podíval se něžně na něho a řekl: „Tak tedy spinkej, ty kořalo,“ a přikryl ho pláštěm. Později si vlezl k němu a tak je tedy k sobě stulené ráno našli.